

Kryštofa

Bol to piatok dvanásteho. Zobudila som sa, pozrela von oknom a hneď som vedela, že dnešný deň bude hrozný. Kývajúce sa mohutné stromy bolo ledva vidieť v sivej hmle. Pripravila som sa do školy a vlečúcim krokom som dokráčala na autobusovú zastávku. Bolo ešte šero, keď som vystúpila z autobusu a kráčala do triedy. V triede bolo akosi živšie ako obvykle. Dievčatá na mňa hneď vyhúkli, ako sa tešia na dnešné prekvapenie na biológii. Nevedela som o akom prekvapení hovoria, no vlastne nikto v triede nevedel.

Okrem trojky z písomky, zlého obeda a roztrhnutých nohavíc, bolo na dni najviac neznesiteľné asi to, že sme mali dlhých sedem hodín. Jednoducho v rúškach sa to nedá vydržať. Nejakým spôsobom sme to pretrpeli a nastala posledná siedma hodina biológie.

Do triedy sa vrátila profesorka s niečím vŕzgajúcim. Po pár sekundách, som zaostrila a to niečo vŕzgajúce bola čudná figurína. „Tak decká nesiem vám sem to prekvapenie.“ Všetci v triede boli z figuríny unesený, pretože bola naozaj realistická, no mne prišla tá realističnosť desivá. Možno to bude tým, že nemám na takéto figuríny, ktorým vidno všetky vnútornosti žalúdok.

„Myslím že s touto učebnou pomôckou bude biológia hneď zaujímavejšia!“

Zvolala profesorka. Celú hodinu sme venovali pozornosť figuríne a 5 minút pred koncom hodiny profesorka zaznamenala :

„A keďže ste prvá trieda, ktorá má s figurínou hodinu, máte tu česť jej vybrať meno.“

Tomuto som sa potešila, chvíľa pre kreativitu. Zo zadnej lavice sa so smiechom ozvalo

„**Kryštofa**“, po vykriknutí v triede vybuchol smiech. S jemným úsmevom profesorka dodala: „Dobre teda, bude to Kryštofa!“ Zazvonilo a všetci sme sa vybrali domov. Svižným krokom som kráčala na autobusovú zastávku, keď som sa začala hrabať vo vrecku a zistila som, že nemám kľúče. Nahodila som šprint naspäť ku GAVU. Dvere boli zamknuté! Pravdepodobne už všetci odišli. Beznádejne som vyzváňala a nervózne prešľapovala z nohy na nohu. Začula som kroky a v tom mi pani upratovačka otvorila. „Čo potrebuješ?“ Zamrmlala. „Hm, zabudla som si v triede kľúče, prosím môžete ma pustiť na chvíľu do školy?“

Pohľadom mi ukázala nech idem ďalej. Jedným okom som zazrela, že vyprázdňuje učebňu biológie. V tom mi svitlo, že zajtra máme v triede deň aktivít a potrebujeme prázdne triedy. Keď už vynosila všetky stoly a stoličky vzala na plece figurínu **Kryštofu**. Mala som nutkanie sa na upratovačku pozeráť ďalej. V tom ako upratovačka niesla **Kryštofu** na ramene, **Kryštofa** otočila na mňa hlavu a jej rysy tváre sa zmenili na úsmev. Zľakla som sa, vôbec som nedýchala a priala som si aby som sa ocitla doma. Z nepríčetného stavu ma vytrhol až výkrik upratovačky. „Čo stojíš? Za chvíľu zatváram školu.“ Strhla som sa a utekala som do triedy. Nemohla som prestať myslieť na tú situáciu s **Kryštofou**. Naozaj som sa bála. Snažila som sa nahovoriť, že sa mi to len zdalo. No, stalo sa to naozaj! Vstúpila som do triedy a schmatla kľúče. Chcela som byť čo najskôr doma. Opäť som sa zľakla, pretože sa zabuchlo okno a vonku fúkal obrovský a silný vietor. V tej chvíli sa mi zdalo všetko strašidelné.

Premohla som sa a upaľovala ku vchodovým dverám, no boli zamknuté. Vrátila som sa späť na chodbu, lenže upratovačka nikde. Opäť som skúsila otvoriť dvere, no nešlo to. Zúfalo som sa otočila a zoči voči som stála oproti **Kryštofe**. Oblial ma studený pot a teraz som už naozaj mala pocit že odpadnem.,, Kde berieš tú figurínu?“ Zvolala na mňa upratovačka.

Snažila som sa vydať aspoň hlások, no nedalo sa. „Chod' už.“ Skríkla upratovačka. Odomkla mi. Vyšla som zo školy úplne spotená. S prenasledujúceho pocitu som sa poslednýkrát obzrela na školu a pohľad mi zabľúdil na okno našej triedy.

Tam stála za závesom kývajúca Kryštofa.

